

fig i en særlig Grad i Forlegenhed ved dens Motivering, idet den dels synes mig at indeholde en Urigtighed og dels nogle Overdrivelser. Den ærede Forslagsstiller indledede sit Foredrag med at glæde sig over den glimrende Modtagelse, som Finantsloven havde faaet i det andet Thing, og henvisste ogsaa til, at Forslaget om denne Lønningsforbedring var enstemmig indsat i dette Thing, og at det altsaa her fra alle Sider, baade fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, og ogsaa fra den modsatte Side var erkjendt, at det kunde være rigtigt og tilstedeligt at indsette et saadant Forslag paa Finantsloven. Men dette kan den ærede Forslagsstiller ikke have ment; thi han kan ikke have været uvidende om, at der var Mange her, som kun stemte for denne Tilføielse paa Finantsloven for at holde Livet deri, saaledes at man kunde komme til at se derpaa paa et andet Sted, og ikke fordi man enten i Realiteten eller i formel Henseende syntes om den. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorfor jeg ikke nu agter at stille noget Ændringsforslag til Sagens Behandling; men jeg skylder at gjøre en Bemærkning om det, som jeg ikke vil kunne faae Leilighed til at gjøre senere, da jeg jo veed, hvad Skæbne Forslaget faar. Det havde været min Hensigt, dersom jeg troede, at Forslaget vilde være kommet nogen Begne, at have stillet saadanne Ændringsforslag, hvorved det, som jeg nu anser for at være et i høi Grad ubilligt og uretfærdigt Forslag, kunde være blevet Noget, der var billigt og retfærdigt. Men der var meget ringe Opfordring for mig til at gjøre det, idet jeg maatte vide isørveien, at efter den Stilling, man ved tidligere Behandlinger af Forslaget havde indtaget, kunde der ikke være nogen Udsetning for mig til at faae noget Saadant sat igjennem (Rimesstad: Det er 1ste Behandling!). Nei, vi diskutere om Afvisningen. Motiveringen af Dagsordenen gaar jo dernæst ud fra, at den Side af Thinget, hvortil den ærede Forslagsstiller hører, nu paa fjerde Nav har staaet paa Krigsfod med Regjeringen, og at der ingen Begne er at komme i dette Slags Spørgsmaal. Men her staa dog virkelig ikke de ærede Herrer paa Krigsfod med den høie Regjering; det er jo i høieste Grad utaknemligt af de Herrer at sige, at de staa paa Krigsfod med Regjeringen. Jeg veed virkelig ikke Nogen, der har stillet sig saa gunstig til Forslaget, som netop den høie Regjering. Den Omstændighed, at Regjeringen har stillet sig til Forslaget, som den har, er den eneste Grund til, at det har kunnet komme ud fra det andet Things Skjærtsid med usvedne Tjær; det er Regjeringens Skyld. Naar den høie Regjering havde indtaget en anden Stilling til Forslaget end den neutrale, som den ærede Finantsminister har betegnet den, saa skulde jeg meget tvivle paa, at et Forslag, seende ud som det, vi her i dette Dieblæk have med at gjøre, skulde være kommet ud fra det. Det er ogsaa til Overflødighed blevet erkjendt, at det udelukkende

maatte blive Regjeringens Ansvar, naar man ikke forsøgte paa at give Forslaget de Ændringer, som man mente, det i saa høi Grad trængte til. Altsaa, der begaa de ærede Medlemmer en Uret ved at rette deres Beklæggelse mod Regjeringen. Men det kan ikke nytte de ærede Medlemmer noget, at de bestandig skyde Regjeringen frem. Det er ikke mellem dem og Regjeringen Striden staaer, men det er i Virkeligheden mellem dem og det andet Thing, og saa tidt som de give det Udseende af, at det er Regjeringen, saa tidt skal jeg være tilrede for at fremhæve som min bestemte Overbevisning, at Striden ikke længer staaer mellem Hjertallet her i denne Sal og Regjeringen, men virkelig mellem Hjertallet her og det andet Thing og det herværende Mindretal. Jeg kan i Grunden ikke sige, om jeg skulde stemme for Dagsordenen eller modsætte mig den. Jeg var ikke ret paa det Nene med mig selv. Dersom jeg vilde gjøre det, som jeg anser for at være det ubetinget Rigtige, vilde jeg stemme derfor; thi den ærede Finantsminister har sagt om Forslaget her og om dets Stilling paa Finantsloven: Kan passere! Han har sagt: Een Gang er ingen Gang! Men jeg siger i Modsetning til ham i dette Slags Ting, at een Gang ofte bliver altid. Er man først een Gang gaaet en urigtig Vej, bliver det vanskeligt at komme ind paa den rette Vej igjen, og at man her gaar ind paa en urigtig Vej, dersom man vedtager det nu foreliggende Forslag, er i det Mindste min fulde Overbevisning. At een Gang ikke er ingen Gang, derpaa have vi netop i det foreliggende Finantslovsforslag de aller fortreffeligste Exempler. Ophævelsen ifjor af Kommunitetets Tilskud til Universitetet var ingen Gang; Pantserfibets Udskydelse var ingen Gang; nu er det allerede to Gange, og Gud veed, hvor mange Gange der kommer efter. Nei, det gamle Ord: Principiis obsta gjælder ogsaa her, og det gjælder her mere end nogenstunde. Som jeg før sagde, var det mig noget vanskeligt at afgjøre, om jeg vilde stemme for eller imod Dagsordenen; men jeg skal, af Hensyn til de haardt stillede Embeds- og Bestillingsmænd, som dog her kunde faae en lille Nødfilling, stemme mod Dagsordenen.

Winther: Da denne Sag laa for som et Ændringsforslag til Finantsloven, gjorde jeg opmærksom paa lige over for det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og Andre, der have udtalt, at der var en Nød paa Jerde, at det var meget haardt ikke at kunne komme disse og endnu flere Embedsmænd, som det Forslag her foreligger, omhandler, til Hjælp. Man ser ogsaa, at det, der væsentlig har gjort sig gjældende i det andet Thing, er formelle Hensyn; men naar man af formelle Hensyn gjør et saa indgribende Skridt, som det at forhindre saa mange Medborgere fra at faae en Forbedring i deres Stilling, som man anser for at være uafviselig